

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și trei

Dezvăluirea paralelelor istorice: Înșelăciunea lui Ieroboam și încercarea credinței Mișcării Adventiste

Jeff Pippenger

2024-02-06

Regatele de nord și de sud au fost risipite sub urgia lui Dumnezeu timp de două mii cinci sute douăzeci de ani, ca împlinire a legământului încălcat din Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Cei patruzeci și șase de ani dintre încheierea primei și a ultimei urgii au reprezentat adunarea acelor două regate într-un singur regat al Israelului spiritual modern, în 1844. Adunarea acelor două națiuni a fost reprezentată de cele două toiege pe care Ezechiel le-a unit laolaltă și de cele două bețe pe care văduva din Zarefat le-a adunat în istorisirea lui Ilie. La 22 octombrie 1844, istoria profetică a regatelor de nord și de sud s-a încheiat și, făcând astfel, a repetat istoria începutului acelor două regate.

Ieroboam a instituit în regatul de nord un sistem de cult contrafăcut pentru a-i împiedica pe supușii săi să călătorească în Iuda și să se închine lui Dumnezeu în sanctuarul din Ierusalim.

Și Ieroboam a zis în inima lui: Acum se va întoarce împărăția la casa lui David. Dacă poporul acesta se va sui să aducă jertfe în casa Domnului la Ierusalim, atunci inima poporului acestuia se va întoarce iarăși la domnul lor, chiar la Roboam, regele lui Iuda; și mă vor ucide și se vor întoarce la Roboam, regele lui Iuda. Atunci regele s-a sfătuit și a făcut doi viței de aur; și le-a zis: Este prea anevoios pentru voi să vă suiți la Ierusalim; iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului. Și a pus pe unul la Betel, iar pe celălalt l-a pus în Dan. Și lucrul acesta a ajuns pricină de păcat; căci poporul se ducea să se închine înaintea unuia dintre ei, până la Dan. Și a făcut o casă a înălțimilor și a rânduit preoți dintre cei mai de jos ai poporului, care nu erau dintre fiii lui Levi. Și Ieroboam a rânduit o sărbătoare în luna a opta, în a cincisprezecea zi a lunii, asemenea sărbătorii care este în Iuda, și a adus jertfe pe altar. Așa a făcut la Betel, aducând jertfe vițelilor pe care îi făcuse; și a așezat la Betel pe preoții înălțimilor pe care le făcuse. Astfel, a adus jertfe pe altarul pe care îl făcuse la Betel, în a cincisprezecea zi a lunii a opta, chiar în luna pe care o născocise în inima lui; și a rânduit o sărbătoare pentru fiii lui Israel; și a adus jertfe pe altar și a ars tămâie. 1 Împărați 12:26-33.

Sistemul său de închinare era tipic Catolicismului (păgânismului), căci, asemenea răzvrătirii lui Aaron, el a instituit un chip atât pentru fiară, cât și al fiarei. Cele două chipuri de viței au fost turnate din aur, simbolizând Babilonul. Chipurile au fost dedicate zeilor Egiptului, care au fost identificați așa cum îi identificase și Aaron: "zeii care i-au scos din țara Egiptului". El a zidit două altare în două cetăți, care, privite împreună, reprezintă unirea bisericii (Betel) și a statului (Dan). Altarele erau contrafaceri ale altarului adevărat, care este Hristos, întocmai cum Catolicismul pretinde a fi reprezentantul pământesc al lui Hristos. El a ridicat o preoție coruptă, precum sunt preoții Catolicismului. El a ales o zi pentru serviciul său de închinare care era în mod expres diferită de zilele oricăreia dintre adevăratele sărbători ale lui Dumnezeu, reprezentând astfel

controversa privitoare la ziua adevărată și la ziua falsă de închinare.

La inaugurarea sistemului lui fals de închinare, Dumnezeu a trimis un profet din Iuda pentru a muștra sistemul lui contrafăcut de închinare.

Și iată, un om al lui Dumnezeu a venit din Iuda, după cuvântul Domnului, la Betel; iar Ieroboam stătea lângă altar ca să ardă tămâie. Și a strigat împotriva altarului, prin cuvântul Domnului, și a zis: O, altarule, altarule! Așa zice Domnul: Iată, se va naște un fiu casei lui David, numit Iosia; și pe tine va jertfi preoții înălțimilor care ard tămâie pe tine, și oase de oameni vor fi arse pe tine. Și a dat în aceeași zi un semn, zicând: Acesta este semnul pe care l-a rostit Domnul: Iată, altarul se va despică, iar cenușa de pe el se va vărsa. 1 Împărați 13:1-3.

Prorocul din Iuda a proclamat o profeție întreită privitoare la nașterea viitoare a regelui Iosia. El a prevestit că Iosia îi va ucide pe preoții nelegiuți care slujeau la altarul fals și că Iosia va arde, de asemenea, oase de oameni pe chiar acel altar. I-a dat, de asemenea, lui Ieroboam un semn, arătând că altarul lui Ieroboam va fi despicat și cenușa se va vărsa. Toate aceste lucruri s-au împlinit potrivit Cuvântului Domnului, dar când Ieroboam a auzit proclamarea prorocului, s-a mâniat și a căutat să ia măsuri împotriva prorocului; însă Dumnezeu a stăpânit situația.

Și a fost că, atunci când împăratul Ieroboam a auzit cuvântul omului lui Dumnezeu, care strigase împotriva altarului din Betel, el și-a întins mâna de pe altar, zicând: Puneți mâna pe el. Iar mâna lui, pe care o întinsese împotriva lui, s-a uscat, încât n-a mai putut s-o tragă înapoi la el. De asemenea, altarul s-a despicat, iar cenușa s-a vărsat din altar, după semnul pe care omul lui Dumnezeu îl dăduse prin cuvântul Domnului. 1 Împărați 13:4, 5.

Semnul s-a împlinit de îndată, iar mâna lui Ieroboam a fost paralizată.

Iar împăratul a răspuns și a zis către omul lui Dumnezeu: Mijlocește acum înaintea Domnului Dumnezeului tău și roagă-te pentru mine, ca mâna mea să-mi fie iarăși adusă la starea de mai înainte. Și omul lui Dumnezeu l-a rugat pe Domnul, iar mâna împăratului i-a fost iarăși adusă la loc și a fost ca mai înainte. Și împăratul a zis omului lui Dumnezeu: Vino acasă cu mine și înviorează-te, iar eu îți voi da o răsplată. Iar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: De-mi vei da și jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine; nici pâine nu voi mânca, nici apă nu voi bea în locul acesta; căci astfel mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: Să nu mănânci pâine, nici să nu bei apă, nici să nu te întorci pe aceeași cale pe care ai venit. Și s-a dus pe altă cale și nu s-a întors pe calea pe care venise la Betel. 1 Împărați 13:6-10.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui, iar începuturile regatelor de nord și de sud ale Israelului literal din vechime își au sfârșitul în istoria în care cele două bețe sunt unite într-un singur băț, reprezentând națiunea Israelului spiritual modern.

În istoria în care cele două toiege au fost unite, la timpul sfârșitului, în 1798, a fost inițiat un proces de testare în trei etape. Ambele toiege (împărății) erau adunate înaintea revărsării Duhului Sfânt în timpul Strigătului de la miezul nopții. La prima dezamăgire, în primăvara anului 1844, protestanții au eșuat în procesul de testare și au devenit fiicele catolicismului, repetând astfel inaugurarea unui sistem contrafăcut de închinare, așa cum fusese tipificat de Ieroboam.

Reforma Protestantă a fost o lucrare pe care Dumnezeu a săvârșit-o pentru a scoate Biserica din pustie din superstițiile, tradițiile și obiceiurile Bisericii Romei. Începând din vremea lui Martin Luther, tot mai multe adevăruri au fost descoperite, prin care desfrânată din Tir era identificată drept nimic altceva decât un sistem păgân de închinare, acoperit de o mărturisire falsă a creștinismului. Scopul Domnului a fost să-Și scoată poporul captiv din întuneric, așa cum făcuse când poporul Său se afla în robie în Egipt. I-a izbăvit din robia Egiptului pentru a le da Legea Sa. Refuzul protestanților de a urma lumina crescândă a cunoașterii care a fost dezpecetluită în 1798 i-a împiedicat să recunoască Legea și adevărata lucrare a lui Hristos în sanctuar în 1844.

Respingerea soliei ceasului judecării a reprezentat faptul că au devenit fiice ale Bisericii Romei, iar apoi au instituit un sistem fals de închinare, identificat în Scriptură drept profetul mincinos (protestantismul apostat). Milleriții credincioși care au intrat prin credință în sanctuar la 22 octombrie 1844 au primit lumina celui de-al treilea înger și au adresat o muștrare sistemului fals de închinare care se declară protestant, în timp ce păstrează tradiția fundamentală a păgânismului, și anume închinarea la soare. Profetul din Iuda a preînchipuit adventismul millerit, care a recunoscut și a prezentat solia celui de-al treilea înger sosită la 22 octombrie 1844.

Când s-a confruntat cu cererea lui Ieroboam ca prorocul să vină în casa lui și să-și întremeze puterile, prorocul a enunțat porunca specifică ce-i fusese dată de Domnul. Acea poruncă a fost dată și Adventismului milerit. Porunca era să nu se întoarcă pe calea pe care venise, iar Adventismul milerit ieșise din denomiinațiunile protestante. Ei fuseseră separați de protestanți la prima dezamăgire din primăvara anului 1844, iar Ieremia oferă un exemplu al aceleiași porunci care îi fusese dată prorocului iudean.

Cuvintele Tale au fost găsite, și le-am mâncat; și Cuvântul Tău a fost pentru mine bucuria și veselia inimii mele: căci sunt chemat cu Numele Tău, o, Doamne, Dumnezeu al oștirilor. Nu am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am veselit; am stat singur din pricina mâinii Tale, căci Tu m-ai umplut de indignare. Pentru ce este durerea mea necurmată, și rana mea incurabilă, care nu vrea să se vindece? Oare vei fi Tu cu totul pentru mine ca un mincinos și ca niște ape care seacă? De aceea, așa zice Domnul: Dacă te vei întoarce, atunci te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ceea ce este josnic, vei fi ca gura Mea; ei să se întoarcă la tine; dar tu să nu te întorci la ei. Și te voi face pentru poporul acesta un zid de aramă întărit; vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui: căci Eu sunt cu tine ca să te mântuiesc și să te izbăvesc, zice Domnul. Și te voi izbăvi din mâna celor răi și te voi răscumpăra din mâna celor înfricoșători. Ieremia 15:16-21.

La împlinirea profeției de timp a celui de-al doilea Vai, la 11 august 1840, îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul zece, s-a pogorât cu o cărticică deschisă în mâna sa, iar lui Ioan i s-a spus să meargă și să ia cărticica și s-o mănânce. Ieremia îi reprezintă pe aceia care au mâncat cărticica în acel moment al istoriei, iar cuvintele erau dulci ca mierea, căci erau „bucuria și veselia” „inimii” lui. Dar, din pricina „mâinii” lui Dumnezeu, Ieremia a fost „umplut” „de indignare”, era „rănit” și în „durere necurmată”. Din cauza „mâinii” lui Dumnezeu, Ieremia a sugerat că Dumnezeu fusese „pentru” Ieremia „ca un mincinos” și ca „ape care seacă”. Domnul Își ținuse „mâna” peste o greșală în unele dintre cifrele diagramei din 1843.

Ieremia reprezintă prima dezamăgire a mileriiților, atunci când vedenia lui Habacuc a zăbovit. Celor reprezentați de Ieremia li se păruse că solia, care este reprezentată drept „ploaie”, dăduse greș. Dar Habacuc afirmase: „Vedenia este încă pentru vremea hotărâtă; la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci ea va veni negreșit, nu va întârzia.” Ieremia socotise că Dumnezeu mințise și că solia (ploaia) dăduse greș, dar ea doar zăbovise.

Atunci Dumnezeu i-a spus lui Ieremia: „Dacă te vei întoarce, te voi aduce iarăși și vei sta înaintea Mea; și dacă vei scoate ce este de preț din ce este josnic, vei fi ca gura Mea; să se întoarcă ei la tine, dar tu să nu te întorci la ei.” După dezamăgire, Ieremia îi reprezintă pe poporul lui Dumnezeu, care trebuie să se întoarcă la slujirea Domnului și să lepede descurajarea pricinuită când se părea că mesajul eșuase. Dacă Ieremia ar împlini cerințele rânduite, Dumnezeu i-ar îngădui să-I fie purtător de cuvânt.

Mai important pentru studiul nostru, în acest moment, este ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Ieremia cu privire la „adunarea batjocoritorilor” care „se bucurau” de dezamăgirea lui. I-a spus lui Ieremia că batjocoritorii se puteau întoarce la el, dar el nu trebuia niciodată să se întoarcă la ei. Ieremia îi reprezenta pe cei care s-au opus protestanților, care tocmai aleseseră să se întoarcă în staulul Catholicismului și au devenit fiicele Babilonului, profeții mincinoși ai lui Baal și ai Astarteei. Ieremia îl reprezenta pe profetul iudean care, în același punct pe linia profetică, muștrase sistemul fals de închinare al lui Ieroboam la începutul regatului de nord, prefigurând astfel introducerea unui sistem fals de închinare care era o imagine a Catholicismului la sfârșitul istoriei regatului de nord. Profetul i-a spus lui Ieroboam, când acesta i-a propus să încheie o alianță, că nu trebuia să mănânce, să bea și nici să se întoarcă pe calea pe care venise.

Și împăratul a zis omului lui Dumnezeu: Vino acasă cu mine și înviorează-te, și îți voi da o răsplată. Iar omul lui Dumnezeu a zis împăratului: De mi-ai da și jumătate din casa ta, nu voi intra cu tine; nici pâine nu voi mânca, nici apă nu voi bea în locul acesta; căci așa mi s-a poruncit prin cuvântul Domnului, zicând: Să nu mănânci pâine, nici să bei apă, nici să te întorci pe același drum pe care ai venit. 1 Împărați 13:7-9.

Expresia profetului iudean este în acord cu lucrarea profeților mincinoși ai lui Baal și ai Astarteelor din narațiunea despre Ilie. Desigur, istoria Milleriiților este și istoria lui Ilie, căci Miller a fost Ilie. În narațiunea despre Ilie, profeții lui Baal și ai Astarteelor au săvârșit un dans al amăgirii, care a fost demascat drept nebunie când s-a pogorât foc de la Dumnezeu și a mistuit jertfa lui Ilie, tipificând astfel revărsarea Duhului Sfânt în Strigarea de la miezul nopții din istoria millerită. Confruntarea din acea istorie a reprezentat confruntarea celui de-al doilea Ilie, și anume Ioan Botezătorul, în timpul dansului amăgirii săvârșit de fiica Irodiadei (Salomeea). Irodiada a fost tipificată de Izabela, iar Izabela este un simbol al Bisericii Catolice.

În 1844, bisericile protestante au devenit Salomeea, fiica Irodiadei (Izabela). În dansul înșelăciunii, Irod promisese jumătate din împărăția sa și a făcut aceasta de ziua lui de naștere, prefigurând astfel zilele de pe urmă, când cei zece regi, care sunt prefigurați de Ahab (regele celor zece împărății din nord), consimt să-și dea împărăția papalității (Izabela). A oferi „jumătate din împărăția ta” este un simbol al unei confederații, iar prorocul din Iudeea îl informa limpede pe Ieroboam că nu va

încheia niciodată o alianță cu regele apostat și nu va sprijini sistemul lui contrafăcut de închinare.

Aceasta i-a spus Domnul și lui Ieremia, când a zis că „adunarea batjocoritorilor” (protestantismul apostat) se poate întoarce la Ieremia, dar Ieremia nu trebuie niciodată să se întoarcă la ei, și nici să se întoarcă pe calea pe care a venit. Însă prorocul iudean a făcut tocmai aceasta, căci a fost amăgit de un proroc fals și mincinos înainte de a se întoarce în Iuda — înainte de a-și fi încheiat lucrarea care îi fusese încredințată.

În Betel locuia un proroc bătrân; iar fiii lui au venit și i-au istorisit toate lucrările pe care le făcuse omul lui Dumnezeu în ziua aceea în Betel: și cuvintele pe care le spusese regelui, pe acelea i le-au spus și tatălui lor. Și tatăl lor le-a zis: Pe ce drum s-a dus? Căci fiii lui văzuseră pe ce drum se dusesse omul lui Dumnezeu, cel ce venise din Iuda. Și a zis fiilor săi: Înșeuăți-mi măgarul. Ei i-au înșeuat măgarul, și el a încălecat pe el, și a plecat după omul lui Dumnezeu și l-a găsit șezând sub un stejar; și i-a zis: Tu ești omul lui Dumnezeu care a venit din Iuda? El a răspuns: Eu sunt. Atunci i-a zis: Vino cu mine acasă și mănâncă pâine. Dar el a zis: Nu pot să mă întorc cu tine, nici să intru la tine; nici nu voi mânca pâine, nici nu voi bea apă cu tine în locul acesta; căci mi s-a spus prin cuvântul Domnului: Să nu mănânci pâine și să nu bei apă acolo, nici să nu te întorci pe drumul pe care ai venit. Iar el i-a zis: Sunt și eu proroc ca și tine; și un înger mi-a vorbit prin cuvântul Domnului, zicând: Adu-l înapoi cu tine în casa ta, ca să mănânce pâine și să bea apă. Dar el l-a mințit. Astfel s-a întors cu el și a mâncat pâine în casa lui și a băut apă. Și pe când stăteau la masă, cuvântul Domnului a venit către prorocul care îl adusesse înapoi; și a strigat către omul lui Dumnezeu care venise din Iuda, zicând: Așa zice Domnul: Pentru că ai nesocotit cuvântul Domnului și n-ai păzit porunca pe care ți-a poruncit-o Domnul Dumnezeuul tău, ci te-ai întors și ai mâncat pâine și ai băut apă în locul despre care Domnul ți-a zis: Să nu mănânci pâine și să nu bei apă, trupul tău nu va ajunge la mormântul părinților tăi.

Și s-a întâmplat că, după ce a mâncat pâine și a băut, i-a înșeuat măgarul, anume pentru profetul pe care îl adusesse înapoi. Iar după ce a plecat, un leu i-a ieșit înainte pe drum și l-a ucis; și trupul său neînsuflețit era aruncat pe drum, iar măgarul stătea lângă el, și leul stătea și el lângă trupul neînsuflețit. Și iată, niște oameni treceau pe acolo și au văzut trupul neînsuflețit aruncat pe drum și leul stând lângă trupul neînsuflețit; și au venit și au spus aceasta în cetatea în care locuia profetul cel bătrân. Când profetul care îl adusesse înapoi de pe drum a auzit aceasta, a zis: Acesta este omul lui Dumnezeu, care a fost neascultător de cuvântul Domnului; de aceea Domnul l-a dat pe mâna leului, care l-a sfâșiat și l-a omorât, potrivit cuvântului Domnului pe care i-l spusese. Și a zis fiilor săi: Înșeuăți-mi măgarul. Și ei i-au înșeuat măgarul. Și a plecat și a găsit trupul lui neînsuflețit aruncat pe drum, iar măgarul și leul stăteau lângă trup; leul nu mâncase trupul, nici nu sfâșiasse măgarul. Și profetul a ridicat trupul neînsuflețit al omului lui Dumnezeu, l-a așezat pe măgar și l-a adus înapoi; și profetul cel bătrân a intrat în cetate, ca să-l jelească și să-l îngroape. Și i-a așezat trupul neînsuflețit în mormântul său; și l-a jelit, zicând: Vai, frate al meu! Și s-a întâmplat că, după ce l-a îngropat, le-a vorbit fiilor săi, zicând: Când voi muri, atunci să mă îngropați în mormântul în care este îngropat omul lui Dumnezeu; așezați oasele mele lângă oasele lui. Căci cuvântul pe care l-a strigat, prin cuvântul Domnului, împotriva altarului din Betel și împotriva tuturor caselor înălțimilor care sunt în cetățile Samariei se va împlini negreșit. 1 Împărați 13:11-32.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Când puterea lui Dumnezeu mărturisește cu privire la ceea ce este adevărul, acel adevăr trebuie să rămână pentru totdeauna ca adevăr. Nicio presupunere ulterioară, potrivnică luminii pe care a dat-o Dumnezeu, nu trebuie luată în seamă. Se vor ridica oameni cu interpretări ale Scripturii care pentru ei sunt adevăr, dar care nu sunt adevăr. Adevărul pentru timpul acesta, Dumnezeu ni l-a dat drept temelie a credinței noastre. El Însuși ne-a învățat ce este adevărul. Se va ridica unul, și încă altul, cu lumină nouă, care contrazice lumina pe care a dat-o Dumnezeu în dovedirea Duhului Său Sfânt. Câțiva mai trăiesc încă, care au trecut prin experiența dobândită în statornicirea acestui adevăr. Dumnezeu, în harul Său, le-a cruțat viața pentru ca ei să repete, și să repete până la încheierea vieții lor, experiența prin care au trecut, întocmai cum a făcut apostolul Ioan până la chiar sfârșitul vieții lui. Iar purtătorii stindardului care au căzut răpuși de moarte trebuie să vorbească prin retipărirea scrierilor lor. Mi s-a făcut cunoscut că astfel glasurile lor trebuie să fie auzite. Ei trebuie să depună mărturie cu privire la ceea ce constituie adevărul pentru timpul acesta.

Nu trebuie să primim cuvintele celor care vin cu un mesaj ce contrazice punctele distinctive ale credinței noastre. Ei adună o mulțime de pasaje din Scriptură și le îngrămădesc ca dovezi în jurul teoriilor pe care le susțin. Acest lucru s-a făcut în repetate rânduri în ultimii cincizeci de ani. Și, deși Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectată, aplicarea ei, dacă o astfel de aplicare mută din loc un stâlp din temelie pe care Dumnezeu a susținut-o în acești cincizeci de ani, este o mare greșeală. Cel ce face o astfel de aplicare nu cunoaște minunata manifestare a Duhului Sfânt care a dat putere și tărie mesajelor trecute care au venit la poporul lui Dumnezeu.

Dovezile presbiterului G. nu sunt demne de încredere. Dacă ar fi primite, ele ar distruge credința poporului lui Dumnezeu în adevărul care ne-a făcut ceea ce suntem.

Trebuie să fim hotărâți în această privință; căci punctele pe care el încearcă să le dovedească prin Scriptură nu sunt întemeiate. Ele nu dovedesc că experiența trecută a poporului lui Dumnezeu a fost o eroare. Am avut adevărul; am fost călăuziți de îngerii lui Dumnezeu. Prezentarea chestiunii sanctuarului a fost dată sub călăuzirea Duhului Sfânt. Este elocvent ca fiecare să păstreze tăcerea cu privire la trăsăturile credinței noastre în care nu a avut nicio parte. Dumnezeu nu Se contrazice niciodată. Dovezile din Scriptură sunt folosite greșit dacă sunt silite să depună mărturie pentru ceea ce nu este adevărat. Altul și iar altul se vor ridica, aducând o așa-zisă mare lumină și făcând afirmații. Dar noi rămânem la vechile jaloane. [1 Ioan 1:1-10 citat.]

„Mi s-a poruncit să spun că putem folosi aceste cuvinte drept potrivite pentru acest timp, căci a sosit timpul când păcatul trebuie numit pe numele său adevărat. Suntem împiedicați în lucrarea noastră de oameni neconvertiți, care își caută propria slavă. Ei doresc să fie socotiți inițiatorii unor teorii noi, pe care le prezintă, pretinzând că sunt adevăr. Dar, dacă aceste teorii sunt primite, ele vor duce la tăgăduirea adevărului pe care, în ultimii cincizeci de ani, Dumnezeu l-a dat poporului Său, întărindu-l prin dovedirea Duhului Sfânt.” Mesaje alese, cartea 1, 161.